

И много народъ се стече тука по случай осветяването на руския храмъ, което стана на 15 септември тази година въ присъствието на високи руски гости.

с. Шипка, 16 септември 1902 г.

Твой приятелъ: **Никола**.

Чудната свирка.

Приказка.

1.

Между една пуста гора, далечъ отъ голѣмитѣ и шумни градове, лежало край пътя селцето Пѣстра-Поляна. Една вечеръ късно въ селото влѣзли трима старци и се спрѣли прѣдъ най-крайната колиба, въ която живѣялъ селянина чичо Пенчо съ жената и дѣцата си. Бѣдна и грозна била неговата колиба.

Почукали пѣтницитѣ на вратника, и чичо Пенчо изкочилъ да види кой чука по мръкнало. Като дошълъ при тѣхъ, тѣ взели да му се молятъ да ги пустне у дома си и да ги нахрани, защото били морни и гладни.

— Охъ, добри хора, казалъ чичо Пенчо, съжалявамъ, че не съмъ за гости. Прѣди всичко, нѣма съ какво да ви нахраня. Освѣнъ малко черъ хлѣбъ и картофи, нѣмамъ друго нищо. Бѣденъ съмъ много, както виждате.

— Нѣма нищо, казали пѣтницитѣ, щѣ ядемъ, каквото е далъ Господъ.